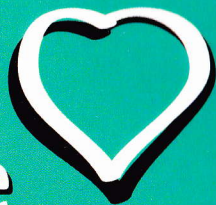

Libris
Cristina Alina .RO
Năftănailă

ADOPTȚIA
Un act de iubire

**Cristina Alina
Năftănăilă**

Adopția un act de iubire

LETRAS
Scrise. Publică.

Cuprins

Cuvânt înainte p. 8

Cap. 1 Adopția – un act de iubire p.10

- 1.1. Motivația de a adopta în Antichitate p.10
- 1.2. Adopția văzută de reprezentanți ai bisericii ortodoxe p.12
- 1.3. Motivația de a adopta în prezent p.18
- 1.4. Personalități care au fost adoptate p.21
- 1.5. Legislația privind adopția în România p.24
- 1.6. Adopția internațională p. 26

Cap. 2 Etapele procesului de adopție p.31

- 2.1. Primii pași pe drumul procesului de adopție p.31

- 2.2. Sfaturi practice pentru viitorii părinți
p.54**

**Cap. 3 Rolul mediului familial în dezvoltarea
personalității copilului p.58**

- 3.1. Familia – definire și evoluție p.58**
- 3.2. Factorii dezvoltării psihice p.66**
- 3.3. Clasificări ale stadiilor dezvoltării
umane p.72**
- 3.4. Nivelurile de înțelegere a adopției la
copii și continuitatea în dezvoltarea copiilor
adoptați p.79**
- 3.5. Temperamentul – factor de atașament al
copilului adoptat p.83**
- 3.6. Efectele traumelor asupra procesului de
învățare la copiii adoptați p.86**
- 3.7. Stiluri educative ale părinților și efectele
lor asupra dezvoltării copilului p.103**
- 3.8. Valoarea educației morale în familie și
problemele de comportament: minciuna, furtul,**

consumul de alcool și droguri la copiii adoptați
p.108

Cap. 4 În sfârșit am devenit părinți! p.117

4.1. Prima seară alături de copilul nostru p.117

4.2. Perioada de adaptare a copilului în noua sa familie p.122

4.3. Relația de atașament cu copilul nostru p.127

4.4. Posibile probleme apărute ca urmare a lipsei de atașament p.139

4.5. Aspecte pe care părinții ar trebui să le discute cu copiii lor p.147

4.6. Copilul adoptat trebuie să cunoască adevărul? p.155

În loc de concluzii p.159

Bibliografie p.162

Despre autor p.169

Capitolul 1

Adopția – un act de iubire

„Copilul nu datorează părintelui viața, ci creșterea.”

Nicolae Iorga

1.1 Motivația de a adopta în Antichitate

În Antichitate, adopția a jucat un rol foarte important, mai ales în instituțiile grecilor, asirienilor, indienilor, evreilor și romanilor, deoarece persoana adoptată reprezenta interesele religioase și politice ale neamului, după ce adoptatorii decedau.

Făcând referire la poporul *indian*, formele, condițiile și efectele adopției erau reglementate de către legiuitorul lor, Manu. Acesta, vorbind despre adopție, amintește că „acela căruia natura nu i-a dat fiu poate adopta, pentru ca ceremoniile funebre să nu înceteze“, cel înfiat putând fi copilul fratelui. Adopția la indieni, în Antichitate, avea o profundă utilitate cultică, adică era foarte important ca neamul să nu se stingă, ci să rămână cineva în urmă care să aibă grijă de ceremoniile funebre și de cultul domestic.

La vechii *evrei*, forma adopției era întâlnită prin considerarea copilului fratelui decedat ca propriu copil, în urma căsătoriei de levirat cu văduva fratelui decedat. De asemenea, în creștinism, Dreptul Iosif este considerat tatăl adoptiv al lui Iisus Hristos. Deși nu a fost tatăl natural al lui Iisus Hristos, acesta fiind zămislit în chip

supranatural, Dreptul Iosif a luat în grijă să atârne pe Fecioara Maria, cât și pe Pruncul Iisus, pentru a nu fi desconsiderați de comunitate. Îl putem consemna pe acesta ca fiind primul caz de adopție în creștinism.

În legislația *indiană și ateniană*, spre deosebire de cea romană, aveau voie să adopte doar persoanele care nu aveau copii. Gaius spune că cineva poate să aibă și fii de la natură și fii prin adopție. Însă la *romani* se făceau uneori abuzuri cu adopțiile, astfel Cicerone combate adopția lui Claudius de către o persoană care avea și copii legitimi, printr-un discurs celebru din care amintim: „A adopta înseamnă a cere de la religie și de la lege ceea ce nu ai putut obține de la natură”.

În Dreptul roman, încheierea căsătoriei urmarea, în principal, să asigure capului de familie descendenți care să-i perpetueze numele și să-i continue, după moarte, administrarea bunurilor. În cazul în care capul familiei nu avea urmași, îi rămânea posibilitatea să-și creeze unii „artificiali”, pe calea înfierii, care stabilea între el și o persoană străină raporturi similare cu cele pe care căsătoria le producea între părinte și descendenții săi.

Esența înființării instituției adopției în Dreptul roman au constituit-o interesele religioase și politice. Pentru romani era foarte important ca neamul lor să fie dus mai departe, astfel încât numele lor să nu se stingă niciodată.

Dacă cineva murea fără să aibă copii de sex bărbătesc, cu el se stinge și una dintre ramurile familiei sale – imaginea venerațiilor strămoși și un nume glorios ar fi pierit exilate din sanctuarul lor, ar fi ornat o casă

Cristina Alina Năftănăilă

străină, cetatea număra un cult privat mai puțin sau acest cult trecea în mâinile unui erede care nu avea nici gândurile, nici sângele mortului. În asemenea situații, adopția devenea singura alternativă pentru a se perpetua încă numele, familia și cultul, astfel persoana lui fizică murea, dar personalitatea politică și religioasă niciodată. A adopta însemna a veghea la perpetuarea religiei domestice, la continuarea ofrandelor funebre etc.

Cea mai înaltă magistratură era Consulatul, pe care nu o puteau dobândi decât patricienii. Prin adopție se oferea și plebeilor mijlocul de a ajunge la Consulat, dacă erau adoptați de patricieni, iar patricienii puteau deveni tribuni ai poporului dacă erau adoptați de plebei. Foarte important este faptul că adopția garanta succesiunea la tronul țării când împărații nu aveau copii legitimi. De exemplu, Octavian, Nero, Traian, Iustinian etc. au fost fii adoptivi.

1.2 Adopția văzută de reprezentanți ai bisericii

ortodoxe

Biserica binecuvântează adopția și o încurajează. În rândurile de mai jos, am prezentat opinia *părintelui Dragomir Ciprian din Câmpulung*, jud. Argeș, și a *părintelui Dionisie Ignat de la Colciu*, care și-au exprimat opinia și au dat unele sfaturi ortodoxe cu privire la adopție:

Interviu acordat de către părintele Dragomir Ciprian, Parohia Fundeni – Câmpulung, jud. Argeș:

- Părinte, cum priviți adopția?

- Adopția este o dovadă de dragoste, deoarece o familie întinde o mână salvatoare unui copil lipsit de dragoste, iar familia se binecuvântează prin venirea în mijlocul ei a unui membru cu talanți speciali. Este un schimb reciproc de iubire. Acest schimb nu este lipsit de riscuri, de încercări ce pot apărea ca urmare a dificultăților de comunicare, dar familia adoptivă nu ar trebui să fie descurajată.

Adopția reprezintă un gest de mare încredere pe care familia adoptivă îl are în Dumnezeu, familie care nu se încăpățânează într-o dragoste falsă, apelând la motivația că nu poate iubi decât un copil din sângele ei. Această atitudine este semnul unei credințe foarte slabe.

- Următoarea întrebare pe care doresc să v-o adresez face referire la inseminarea artificială. Cum privește biserica această metodă de a avea copii ca alternativă a adopției?

- Biserica nu acceptă inseminarea artificială deoarece această metodă presupune două păcate, și anume: primul păcat este autosatisfacerea masculină, iar al doilea păcat apare de foarte multe ori – în cazul în care se constată că s-au fertilizat mai mulți fetoși, iar familia nu dorește păstrarea lor, urmează practic ca aceștia să fie omorâți.

Cristina Alina Năftănăilă

- Ce sfaturi ați da celor care nu au copii, dar care doresc să devină părinți?

- Intensificarea apropierii de Dumnezeu, singurul nostru Tată autentic, prin rugăciune mai atentă și mai diversificată, dar și spovedanie mai deasă în timpul căreia gândurile și frământările personale să poată fi îndrumate și limpezite din vreme, prin sfătuire cu duhovnicul. Și, bineînțeles, post special și rugăciuni mai des îndreptate către *Sfinții copii și Sfinții familisti*, cum sunt, de exemplu, Sfinții Ioachim și Ana, Sfinții Brâncoveni, Sfânta Iuliana din Lazarevo, Sfânta Filoftea, precum și către *Sfinții numiți făcători de minuni*, pentru multitudinea lor de arătări în situații grele: Sfântul Stelian, Sfântul Nectarie, Sfântul Nicolae, Sfântul Ioan Rusu și alții.

De exemplu, Sfinții Ioachim și Ana, prin post și rugăciune, dar mai ales prin rânduiala lui Dumnezeu, au avut un copil la bătrânețe, pe Fecioara Maria, Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu. Sfântul Ioachim a murit la vârsta de 80 de ani, după aducerea și intrarea fiicei lui în Templul de la Ierusalim. Sfânta Ana a murit la vârsta de 70 de ani – la doi ani după sfântul Ioachim –, ani pe care i-a petrecut în Templu, alături de fiica ei. Sfinții Ioachim și Ana sunt adesea invocați în rugăciuni de cuplurile care nu reușesc să aibă copii.

- Și o ultimă întrebare: în cazul în care copilul pe care l-am adoptat dezvoltă un comportament rebel

sau ajunge să comită fapte lipsite de moralitate, cum îl putem ajuta?

- Prin apropierea de Dumnezeu, cu multă răbdare și mult tact de a combina participarea la cele sfinte cu faptul de a-i fi alături în lucrurile bune, care lui îi plac. Spre exemplu, copilul (adolescentul) a făcut o faptă urâtă și le cere părinților 500 de lei să-și cumpere ceva la care visează de mult. Părinții ar trebui să-i spună: Nu pot să-ți dau 500 de lei pentru că ultima ta faptă este rușinoasă, însă apreciez că acum o săptămână ai rezolvat problema (fapta) X cu bine. Am încredere în tine și știu că vei reuși să găsești o soluție să îndrepti în mod benefic și această situație.

Părintele Dragomir a fost alături de noi în momentul în care băiatul nostru ne-a fost încredințat spre adopție. Am organizat, împreună cu nașii, la Biserica Fundeni, o slujbă de intrare în familie a băiatului, pentru că am simțit că în fața lui Dumnezeu vom forma o nouă familie, unită prin credință și binecuvântată prin Sfântul Duh.

Al doilea interviu este extras din „Ne vorbesc părinți athoniți” și a fost realizat de către Danion Vasile și Marian Maricar:

- Despre adopții ce părere aveți? Sunt femei care nu fac avort, dar își aruncă copilul în stradă, îl lasă undeva. Și ajung copiii vagabonzi, umblă prin canale, săracii, n-au școală, n-au nimic, fură, se droghează.

Cristina Alina Năftănăilă

Mai încercă cei de la Casa de copii să îi ia, dar ei fug înapoi în stradă. Însă unii se gândesc să adopte un asemenea copil, să îl înfieze.

- Cel care face asta are răsplată de la Dumnezeu. Dacă-l înfiază și-l conduce pe calea mântuirii are răsplată de la Dumnezeu.

- Dar trebuie să stea mai întâi o vreme să se convingă că nu poate avea copii? Cât timp să stea? Sau să se grăbească să înfieze?

- Asta rămâne la latitudinea fiecăruia. E mai bine să aștepte și să vadă dacă nu pot totuși avea... Acum doctorii le pot spune dacă pot zămisli ori nu.

- Unii dintre acești copii adoptați fac probleme părinților adoptivi...

- Ar trebui înfiați copii mici de tot, ca să nu fi avut timp să se deprindă cu relele.

- Se zice că ei moștenesc de la părinții lor trupești o anumită sensibilitate crescută față de patimi...

- Nu, nu! Depinde cum îi crești. Să-i crești în frica lui Dumnezeu și cum îi educi tu, așa cresc.

Puține familii știu că există o rânduială liturgică specială dedicată adopției. Rugăciunea care se citește de către preot în aceste împrejurări privește înfierea ca pe un act ce depășește limitele naturalului:

„Pe cei pe care firea i-a născut depărtați unul de altul după trup, pe aceștia, Însuși Dumnezeu, îi unește în tată și fiu prin Sfântul Tău Duh.“

Slujba, care se desfășoară în biserică, se încheie prin îngenuncherea celui înfiat înaintea celui care-l adoptă. Noul părinte îl ridică și îi zice:

„De astăzi fiul meu ești tu, eu astăzi te-am născut.“

Și, imediat, îl îmbrățișează. Puține recomandări liturgice consemnează gestul îmbrățișării, unul cu profunde valențe emoționale. Îmbrățișarea, în textele biblice, exprimă regăsirea. Astfel, copilul adoptat a fost căutat și găsit, iar el, la rândul său, a căutat și a găsit. Căutarea și regăsirea sunt binecuvântate în Biserică. După acel „de astăzi ești fiul meu“, starea copilului și starea noului părinte se schimbă.

Dacă adopția pornește de la aceste coordonate și cel (sau cea) adoptat (ă) se află permanent în „brațele“ noilor părinți, familia nou formată primește tărie din puterea credinței. Nu se mai pune problema despărțirii, a renunțării prin însușirea motivației „nu este fiul meu“, „nu este fiica mea“. Copiii adoptați nu vor mai fi tratați ca animale de companie, ca animatori contra monotoniei cotidiene.

Chiar dacă firea i-a născut depărtați de părinții adoptivi, prin Duhul Sfânt „se biruiește rânduiala firii“, iar ceea ce Dumnezeu a unit nimeni și nimic nu mai poate despărți.